

Arrest

nr. 228 021 van 25 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 juli 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij op 14 juli 2019 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. GREENLAND verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 juli 2019 maakt verzoeker, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn het voorwerp uit van een administratief rapport: illegaal verblijf.

Op 13 juli 2019 wordt verzoeker gehoord.

Op 13 juli 2019 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

Op 13 juli 2019 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Betrokkene werd gehoord door de politie van Dilbeek op 13/07/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer ⁽¹⁾:

Naam : B. (...)

voornaam : B. (...)

geboortedatum : (...).1998

geboorteplaats : /

nationaliteit : Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

In voorkomend geval, alias: B., B. (...), °(...).1998, Albanese nationaliteit

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 14/07/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds ongeveer een jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Bovendien zou hij volgens de in- en uitreisstempels reeds op het Schengengrondgebied verblijven sedert 26.12.2017.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming of een verblijfsaanvraag valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd.

Betrokkene heeft volgende alias gebruikt : B., B. (...), °(...).1998, Albanese nationaliteit

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV (...)) van de politiezone van Dilbeek)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat zijn oom en tante in België wonen. Deze maken geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.

Hij verklaart in zijn thuisland problemen te hebben met bepaalde personen maar deze problemen zouden ondertussen van de baan zijn en hij verklaart dat hij nu daarom zou kunnen terugkeren.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economisch een sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"*

Op 21 juli 2019 is verzoeker zonder verzet vertrokken naar Skopje (Macedonië).

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Er is sprake van verdedigbare grieven die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

-De schending van de materiële motiveringsplicht, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: van redelijkheid, proportionaliteit en zorgvuldigheid

-Schending van het recht op een eerlijk proces in artikel 6 EVRM en 47-48 EU- Handvest van de grondrechten

-Schending van artikel 25, lid 2 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst en de Terugkeerrichtlijn

- Schending van artikel 8 EVRM

De verwerende partij is tekort gekomen aan haar motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht kan enkel worden nagegaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of deze correct werden beoordeeld en of er op grond hiervan niet onredelijk tot het besluit werd gekomen, (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Verwerende partij heeft een beslissing genomen zonder rekening te houden met de specifieke gegevens van deze zaak.

DVZ moet rekening houden met de specifieke omstandigheden van het geval (artikel 74/11, § 1, eerste lid Vw.)

Verzoeker is nooit in het verleden het voorwerp van een dergelijk bevel.

2.

Men beweert dat verzoeker aan het werken was maar er is geen melding van een proces-verbaal noch van een veroordeling.

Verzoeker geniet zoals alle burgers van het vermoeden van onschuld.

Dat is immers een fundamenteel beginsel van het recht op een eerlijk proces in artikel 6 EVRM en 47-48 EU- Handvest van de grondrechten.

De bestreden beslissing is in casu niet in het belang van het economisch welzijn van het land.

Verzoeker heeft een blanco strafblad.

Het automatisch opleggen van inreisverboden voor mensen zonder papieren is niet billijk. Men zou het uitgeven van een bevel verwachten om mensen te tijd te gunnen om een procedure op te starten, dewelke nu onmogelijk wordt door het onmiddellijk opleggen van een inreisverbod.

Een twee jaar inreisverbod is dan overbodig.

3.

Toen verzoeker betraapt werd was hij gehuisvest bij zijn tante die in Molenbeek woont ((...)). Hij heeft daar één jaar gewoond.

Gelet op zijn problemen in Macedonië kan hij niet terugkeren naar zijn gezin. Hij is dan verplicht om een gezinsleven in België te hebben.

Deze bestreden beslissing dient dan vernietigd te worden.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekende partij haalt een schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de beginselen van behoorlijk bestuur zoals redelijkheidsbeginsel, proportionaliteitsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 6 EVRM en artikel 47-48 van het Handvest voor de grondrechten van de EU, van artikel 25 lid 2 van de Schengeuitvoeringsovereenkomst en de Terugkeerrichtlijn en van artikel 8 EVRM

2.1 Verzoekende partij haalt aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden. In de bestreden beslissing valt nochtans heel duidelijk te lezen dat er rekening werd gehouden met verzoekers verklaringen:

“Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat zijn oom en tante in België wonen. Deze maken geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.

Hij verklaart in zijn thuisland problemen te hebben met bepaalde personen maar deze problemen zouden ondertussen van de baan zijn en hij verklaart dat hij nu daarom zou kunnen terugkeren.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Dat hij overigens nooit eerder een bevel heeft gekregen, doet er niet in casu niet toe. Het risico op onderduiken is immers wettig aangetoond door artikel 1, §2, 1° 2° en 3° vreemdelingenwet. Er wordt dus geen termijn toegestaan voor vrijwillig vertrek en er kan een inreisverbod genomen worden volgens artikel 74/11 vreemdelingenwet.

2.2 Waar verzoeker aanhaalt dat er geen melding is van een proces-verbaal of een veroordeling, kan opgemerkt worden dat er wel degelijk een proces-verbaal werd opgemaakt (PV (...)) van de politiezone van Dilbeek). De overheid oordeelt bovendien in toepassing van de Vreemdelingenwet zelf soeverein over de feiten in een dossier en het vermoeden van onschuld belet in geen geval dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die niet tot een stafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531). Het is mogelijk dat verzoeker veroordeeld wordt.

In casu is er geen reden om te twijfelen aan de bevindingen van de politie die verzoeker op heterdaad betraapt heeft op zwartwerk.

Artikel 47 en 48 van het Eu-handvest stellen:

Artikel 47 – (...)

Artikel 48 – (...)

De bestreden beslissing doet dan ook geenszins afbreuk aan artikel 47 en 48 van het EU-handvest gezien verwerende partij rekening mag houden met feiten die niet tot een veroordeling hebben geleid, en gezien verzoeker zelf nog in beroep kan gaan tegen een eventuele afzonderlijke (strafrechtelijke) veroordeling. In het dossier is er nog geen sprake van enige strafrechtelijke vervolging, maar verzoeker kan zich in dat geval laten vertegenwoordigen door zijn advocaat. Een schending van artikel 6 EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Zelfs indien verzoeker later eventueel toch onschuldig zou bevonden worden (op vlak van zwartwerk), raakt dit niet de kern van de beslissing gezien de bestreden beslissing gebaseerd is op het risico op

onderduiken (artikel 1 §2 puntjes 1, 2 en 3) en artikel 74/11 vreemdelingenwet. De bestreden beslissing zou dan nog steeds overeind blijven.

2.3 Verzoeker haalt aan dat hij bij zijn tante in Molenbeek woonde en niet kan terugkeren naar zijn gezin in Macedonië omwille van zijn problemen in Macedonië. Verzoeker haalde echter zelf aan dat zijn problemen in Macedonië opgelost zijn door zijn ouders en dat hij kan terugkeren. Hij heeft in het gesloten centrum een verklaring van vrijwillig vertrek ondertekend (zie administratief dossier).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er bijkomende banden van afhankelijkheid zijn tussen hem en zijn tante. Een relatie tussen meerderjarige familieleden genieten niet zomaar de bescherming van artikel 8 EVRM tenzij bijkomende banden van afhankelijkheid worden aangetoond, *quod non in casu*. Gezien verzoeker een gezin blijkt te hebben in Macedonië en hij zelf wou terugkeren, kan dan ook niet ingezien worden welk belang verzoekende partij op dit punt heeft. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij gaat verder niet in op de eventuele schending van artikel 25, lid 2 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst. Het louter opwerpen van een schending van dit artikel maakt nog geen schending van dit artikel uit. Het is verder niet duidelijk welk artikel van de Terugkeerrichtlijn bedoeld wordt.”

3.3.1. Verzoeker voert een schending aan van de Terugkeerrichtlijn, maar hij geeft niet aan welke bepaling(en) van deze richtlijn hij geschonden acht. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van de Terugkeerrichtlijn, is het enig middel, wat dit betreft, alleen al om die reden onontvankelijk (cf. RvS 16 oktober 2017, nr. 175.810).

3.3.2. Verzoeker voert de schending van “artikel 25, lid 2 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst” aan maar laat na om deze met concrete gegevens uiteen te zetten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij “artikel 25, lid 2 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst” door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet ontvankelijk.

3.3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van de artikelen 47 en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen en waarnaar verzoeker in de bespreking van zijn middel ook verwijst.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)

§ 2 (...)

§ 3 (...)”

3.3.4. Verzoeker werpt op dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval. Verzoeker stipt aan dat hij in het verleden nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet waarbij wordt toegelicht dat "(d)e beslissing tot verwijdering van 14/07/2019 (bedoeld wordt: 13 juli 2019)) (...) gepaard (gaat) met dit inreisverbod" en dit bevel om het grondgebied te verlaten geen termijn voor vrijwillig vertrek toekent, wat omstandig wordt toegelicht en waarbij erop wordt gewezen dat er in hoofde van verzoeker een risico op onderduiken bestaat. Verzoeker betwist niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 juli 2019 geen termijn voor vrijwillig vertrek voorzag. Hij heeft tegen deze beslissing geen beroep tot nietigverklaring ingediend. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook volgende motivering waarom voor een termijn van twee jaar voor het inreisverbod wordt gekozen:

"Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart dat zijn oom en tante in België wonen. Deze maken geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.

Hij verklaart in zijn thuisland problemen te hebben met bepaalde personen maar deze problemen zouden ondertussen van de baan zijn en hij verklaart dat hij nu daarom zou kunnen terugkeren.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economisch een sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

Nergens in de bestreden beslissing wordt gewag gemaakt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten in hoofde van verzoeker. Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt ook niet dat dit een *conditio sine qua non* is vooraleer een inreisverbod kan worden opgelegd.

3.3.5. Verzoeker voert verder aan dat men beweert dat hij aan het werken was, maar er nergens melding is van een proces-verbaal noch van een veroordeling. Verzoeker stipt aan dat hij net zoals alle burgers geniet van het vermoeden van onschuld. Verzoeker laat gelden dat het vermoeden van onschuld een fundamenteel beginsel is van het recht op een eerlijk proces, zoals het is vervat in artikel 6 van het EVRM en de artikelen 47 en 48 van het Handvest.

Vooreerst gaat verzoeker eraan voorbij dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk het nummer van het proces-verbaal in verband met het zwartwerk wordt uiteengezet. Immers kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen: "*Betrokkene is op heterdaad betrapt voor zwartwerk (PV (...) van de politiezone van Dilbeek)*". (Voor een goed begrip, het nummer van het proces-verbaal wordt in dit arrest geanonimiseerd.)

Verder is het de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Artikel 6 van het EVRM of het erin vervatte vermoeden van onschuld, heeft enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96.915). Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Artikel 47 van het Handvest luidt als volgt:

*“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht
Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.*

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan degenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voor zover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Artikel 47 van het Handvest heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover verzoeker beschikt om zich tegen een ten aanzien van hem genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, maar enkel met de aard van het beroep dat verzoeker tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat in deze zaak de bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen ‘gerecht’ zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling. Artikel 47 van het Handvest is dan ook enkel van toepassing op rechterlijke instanties en niet op zuiver administratieve beslissingsprocedures (RvS 27 november 2014, nr. 229.389).

Artikel 48 van het Handvest luidt als volgt:

“Vermoeden van onschuld en rechten van de verdediging

1. Eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld in rechte is komen vast te staan.

2. Aan eenieder tegen wie een vervolging is ingesteld, wordt de eerbiediging van de rechten van de verdediging gegarandeerd.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat tegen verzoeker een vervolging is ingesteld. Een schending van artikel 48 van het Handvest wordt dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.6. Verzoeker laat gelden dat de bestreden beslissing niet in het belang is van het economisch welzijn van het land. Verzoeker verschaft geen verdere toelichtingen bij zijn betoog. In essentie betwist verzoeker niet dat hij *“op heterdaad betrapt (is) voor zwartwerk (PV (...)) van de politiezone van Dilbeek”*. Zwartwerk is een vorm van sociale en fiscale fraude waarbij de arbeidsmarkt wordt verstoord door concurrentievervalsing en de overheid fiscale en sociale inkomsten misloopt. Dit raakt aldus het economisch welzijn van een land.

Verzoeker stipt aan dat hij een blanco strafblad heeft. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist. Evenmin kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat dit niet het geval zou zijn.

Verzoeker laat gelden dat het automatisch opleggen van inreisverboden aan mensen zonder papieren niet billijk is. Verzoeker werpt op dat een verblijfsprocedure opstarten nu onmogelijk is geworden door het inreisverbod. Verzoeker is de mening toegedaan dat een inreisverbod met een duur van twee jaar overbodig is.

Uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hem met miskennis van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd. Overigens wordt niet automatisch, zoals verzoeker voorhoudt aan mensen zonder papieren een inreisverbod opgelegd, maar wel wanneer de voorwaarden van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet daartoe zijn vervuld. De Raad heeft zich verder niet uit te spreken over wetskritiek. Indien verzoeker een verblijfsprocedure zou willen opstarten staat het hem vrij gebruik te maken van de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het inreisverbod aan te vragen overeenkomstig artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Door louter te poneren dat de thans bestreden beslissing naar zijn oordeel overbodig is, toont verzoeker nog niet aan dat deze steunt op grond van onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk is of met miskennis van een wettelijke bepaling werd genomen.

3.3.7. Verzoeker licht toe dat op het moment dat hij werd betrapt gehuisvest was bij zijn tante die in Molenbeek woont en hij daar één jaar heeft gewoond. Verzoeker laat nog gelden dat hij gelet op zijn problemen in Macedonië niet kan terugkeren naar zijn gezin en hij dan ook verplicht is om een gezinsleven in België te hebben.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Betrokkene verklaart dat zijn oom en tante in België wonen. Deze maken geen deel uit van het kerngezin. Het gezinsleven wordt enkel aannemelijk gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.

Hij verklaart in zijn thuisland problemen te hebben met bepaalde personen maar deze problemen zouden ondertussen van de baan zijn en hij verklaart dat hij nu daarom zou kunnen terugkeren.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Met zijn summiere uiteenzetting maakt verzoeker niet aannemelijk dat op kennelijk onredelijke wijze in de bestreden beslissing wordt overwogen dat hij *“verklaart dat zijn oom en tante in België wonen”*, dat *“(d)eze (...) geen deel uit(maken) van het kerngezin”* en dat *“(h)et gezinsleven (...) enkel aannemelijk (wordt) gemaakt indien banden van afhankelijk voor handen zijn.”* Verzoeker maakt ook in het kader van zijn verzoekschrift geen banden van afhankelijkheid met zijn tante (of oom) aannemelijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 13 juli 2019 voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd gehoord. Er werd hem een vragenlijst voorgelegd. Vraag 3 van dit gehoor luidde als volgt: *“Om welke redenen keerde u niet terug naar uw herkomstland of kan u niet terugkeren naar uw herkomstland, of naar het land waar u een asielaanvraag indiende.”* Verzoeker antwoordde hierop als volgt: *“Ik had problemen met bepaalde personen in Macedonië en ik kan dus niet terugkeren. Deze problemen hebben mijn ouders (die nog altijd daar zijn) opgelost. Dus ik kan terugkeren nu.”* Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens heeft gemotiveerd dat verzoeker *“verklaart in zijn thuisland problemen te hebben met bepaalde personen maar deze problemen zouden ondertussen van de baan zijn en hij verklaart dat hij nu daarom zou kunnen terugkeren.”* Door thans louter te poneren dat hij *“gelet op zijn problemen in Macedonië niet kan terugkeren naar zijn gezin”* zonder hierbij ook maar enige uitleg te verschaffen, toont verzoeker mede gelet op wat hij heeft uiteengezet tijdens het gehoor van 13 juli 2019 niet aan dat de gemachtigde op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft uiteengezet dat *“(h)ij verklaart in zijn thuisland problemen te hebben met bepaalde personen maar deze problemen zouden ondertussen van de baan zijn en hij verklaart dat hij nu daarom zou kunnen terugkeren.”*

3.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenfinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 6 en 8 van het EVRM, van de artikelen 47 en 48 van het Handvest en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenfinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

3.3.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het

geval is. Gelet op voorgaande analyse van de verschillende middelonderdelen blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.11. Verzoeker maakt evenmin een schending van het proportionaliteitsbeginsel aannemelijk. Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat in deze zaak niet het geval is.

3.3.12. Het enig middel is in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET